

Con đường chính sử

Trần Trung Đạo

“...Không ai có quyền viết sử Việt Nam ngoài chính dân tộc Việt Nam đang chịu đựng dưới ách độc tài CS. Con đường có thể còn xa nhưng là con đường chính sử...”

Cho đến nay, đảng CSVN biện luận lý do họ vẫn còn cai trị và sẽ tiếp tục cai trị đất nước Việt Nam vì chỉ có đảng CSVN mới là đảng duy nhất thật sự mang lại độc lập, tự do và hạnh phúc cho dân tộc Việt Nam. Không đúng. Đó là lý luận của kẻ cướp.

Đừng quên rằng, 71 năm trước khi đảng CSVN thành lập năm 1930, con đường chiến đấu vì độc lập, tự do của toàn dân tộc Việt đã bắt đầu.

Đừng quên rằng, 40 năm trước khi Hồ Chí Minh đặt chân trở lại Việt Nam lần đầu năm 1941, các tư tưởng dân chủ khai phóng đã được các nhà cách mạng của phong trào Duy Tân truyền bá khắp ba miền. Phong trào Đông Du do cụ Phan Bội Châu kêu gọi đã thúc giục hàng trăm người Việt yêu nước lên đường sang Nhật theo học tại các trường đại học quân sự Nhật.

Đừng quên rằng, 21 năm trước khi đảng CSVN ra đời đã có rất nhiều đảng phái chính trị chống thực dân Pháp được thành lập. Các tổ chức cách mạng đó khác nhau về phương pháp thực hiện nhưng đều đặt cơ sở trên nền tảng dân tộc và hướng tới một chế độ Cộng Hòa.

Đừng quên rằng, 90 năm trước khi Tạp chí Cộng Sản ra đời 1955, mấy mươi tờ báo đã được phát hành khắp nước như Gia Định Báo, Tiếng Dân, Đông Dương Tạp Chí, Nam Phong Tạp Chí v.v.. Dù khác nhau lập trường chính trị, lẽ lối điều hành nhưng tất cả đều nhằm thúc đẩy tiến trình khai dân trí tại Việt Nam.

Đừng quên rằng, năm 1945, theo tài liệu chính thức của đảng CSVN, tổng số đảng viên CS chỉ vào khoảng năm ngàn người trong khi con số người Việt yêu nước bị tù đày trên Côn Đảo qua nhiều thời kỳ, đã lên đến hai trăm ngàn người. Điều đó cho thấy, dù số lượng đảng viên CS có tăng dần, đại đa số những thế hệ Việt Nam chống Pháp là những người không Cộng Sản.

Nhưng tại sao CS thắng?

CS thắng chỉ vì họ không từ chối bất cứ một thủ đoạn nào dù bất nhân đến bao nhiêu, không hề tính toán cân nhắc phải chết hay phải giết chết bao nhiêu người, miễn là đạt được mục đích CS hóa Việt Nam.

Song song đó, đảng CS áp dụng một chính sách tuyên truyền tẩy não, lợi dụng lòng yêu nước, bung bít thông tin một cách tinh vi và tàn nhẫn nhất trong lịch sử loài người.

Các đảng phái quốc gia Việt Nam không làm được điều đó. Họ nhân ái quá. Họ Việt Nam tính quá. Chính vì lòng nhân ái và Việt Nam tính đó mà phần đông những nhà cách mạng độc lập và dân chủ đã chết, không chỉ chết dưới máy chém thực dân mà còn do CS thủ tiêu.

Và hôm nay, một trăm năm mươi chín năm từ buổi sáng ngày 1 tháng 9, 1858 ở Đà Nẵng những Trần Huỳnh Duy Thức, Trần Thị Nga v.v.. lại tiếp tục con đường Phạm Hồng Thái, Lương Ngọc Quyến đã đi, để viết nên trang sử độc lập tự do cho mỗi người Việt Nam và cho dân tộc Việt Nam.

Không ai có quyền viết sử Việt Nam ngoài chính dân tộc Việt Nam đang chịu đựng dưới ách độc tài CS.

Con đường có thể còn xa nhưng là con đường chính sử.

Chuyến xe có thể phải chậm vì chạy bằng máu của chính mình nhưng là chuyến xe tự chủ, không nô lệ cho bất cứ một ngoại bang nào.

.

Trần Trung Đạo